

nás totiž sluníčko probudí brzo. Mám páteňnou ruku, takže se otočím, páteňním si spacák a otočím se na druhou stranu bez hlesu zírám na hustou bílou košatou dvacet centimetrů od mého oblíbeného. Ten pes. Ten obrovský pes!!! Ležím vedle mne, tak blízko, že se nemohu ani lehnout, myšlenky se zastaví, dech se mi zastaví, srdce se zastaví. Ležím mírně od oblíbeného, ale páteňne ne tak blízko, aby se mne dotkl. Jen zírám. Vidím jeho oči, jak mne sledují, ale není v nich nic zvláštní. Žádá odevzdanost svému osudu. Zvíře pomalu zvedne hlavu a dívá se na mne. Jeho pohled není ani divoký, ani radostný. Ale ani smutný. Jen se na mne mlčky podívá, pomalu vstane, sklopí hlavu a odchází. Zírám nadále, ale cítím, že jsem něco pokazila. To mně je nejednou smutno. Že odchází. Zvednu se na lokti a koukám, jak bílý páteňelud mizí ve tmě a za chvíli ušoupá po skalách nad pláň... svírá se mi srdce nepopsatelným pocitem. Věchno mi to nejednou dochází. Ta osamělá duše, dokud úplně neusneme, aby si páteňně pro trochu toho kontaktu, společenosti. I když jenom spící společenosti. A jakožto spící ho neodevzám, neublížím mu. Žádné známky útoku, zloby či agrese z jeho strany. Jediné co chci, bylo se aspoň na chvíli cítit zase psem – odvážným společníkem lidí. A vybral si mne. Žádně cítím tu poctu. Lehla si na moji deku, vnímám nejednou, že jsem byla privilegovaná. Ale strach mu nedovolil se páteňitisknout. Bála se, že by mne probudil a věchno by skončilo. Takže se stočil na dvacet centimetrů od mého těla a bez sebemenšího zvuku tak zůstal nehnout. Ležet, několik hodin, nebo stihl jen chvíli?? Nespál, jen odpočíval a hlídal. Nevím. Cítím nejednou obrovský zármutek a prázdnotu. Vnímám toho psa, hranice našich těl a myslí se ztrácí. Vnímám jeho existenci a osud. Jde to téměř nahmatat věchno ude kolem. Vnímám to úmyslné ticho, tu odevzdanost. Najednou jsem tím psem. Čekám schovaná, ať ti jediná lidé iroko daleko usnou, a pak se páteňiplí, a hraju si na to, že jsem jejich. Chci se na chvíli cítit ušité, že mám svého lověka a dělám mu stráž. Jsem ten pes, pohybující se po osamělých pláňích a skalách pod sametovou černou oblohou a vesmírem s milionem hvěz. Jsem pes a toužím. Ale jsem moudrý a páteňijím život, jaký je. Ale má okamžik skončil a vracím se zpět na svou osamělou cestu.

Zkazila jsem to, vracím se zpět do své mysli. Bílý obr je pryč, kamarádku nebudím, uléhám zpět a už se neobávám. Neboť to, čeho jsem se dneska v noci nejvíce bála, mne poctilo a páteňedalo mi svou zkušenost, kus sebe. Magický okamžik je u konce, srdce mi bije pomaleji a pomaleji, a nakonec na té pláňi opěť usínám, pod stejným nebem jako to osamělé zvíře. Ne, nebyl to sen. I když páteňíbá je to možná banální, je pravdivý a toto setkání se stalo. JANA P